

бавали: тии занасяли мъртавци ти въ пуштинаци, и ги оставяли тамъ да ги изидатъ грабливи птици и звѣрове.

Най-напрѣдъ Персити се отличавали по юначество и по прости нрави; синовети си учили особено на три прѣдмѣта: да яздетъ на конь, да стрѣлятъ съ лѣкъ и да не лъжатъ. Нъ кога покорили Мидѣнети и Вавилонянети; зели отъ тѣхъ много обичаи, богато да се обличатъ и като тѣхъ да живѣять, и се научили да лъжатъ.

Могъштеството на Парсидската държава не било за много: тя била съставена отъ различни народи, които съ мъка теглили другоземний хомоть, та вдигали глава често кога имъ прилѣгнуло, най-много Египтѣнети, Вавилоняне и малоазиятскити Гръци. А освѣнь това у персидский дворъ слѣдъ Дарий се умножили сплеткити и завистята между по-първити царски жени: всяка отъ тѣхъ гледала да се утвърди наслѣдството на прѣстолътъ за синътъ ѝ; оттова ставали тайни убийства, размирици, рѣдко се случвало да седне царъ на прѣстолътъ да не истрѣби роднинити си.

Отъ внѣтрѣшнити размирици, голѣмото Персидско царство скоро дошло на паданіе. Слабостъта му съвсѣмъ е показала, кога имало бой съ гръцити. Слѣдъ смъртъта на Дарий Истаспа (486 год.) синъ му *Ксерксъ* отишълъ да се бие съ Гръция; нъ изгубилъ тамъ тако-речи всичката си войска. (По-първи прѣемници на Ксеркса били: *Артаксерксъ I, Дарий II и Артаксерксъ II*). Последень персидский царъ билъ *Дарий III Кодоманъ*, на когото а врѣме то Александръ Македонский завоювалъ Персидско царство (300 год. пр. Хр.).

За паметници на старити Перси сега служатъ развалинити на Персеполь, главний градъ на Персида, дѣто бхнити царе се въскачовали на прѣстолътъ и се поубавали. Тамъ са се учували остатки отъ царювити зорове и отъ царскити гробници, които са издѣлбани въ